

MÁMA

KAPITOLA PRVNÍ

Vběhl nahoru do poschodí, otevřel dveře svého pokoje a vtrhl dovnitř. Rozházal papíry s úkoly a referáty, které měl na stole, prohrabal všechny desky, vysypal obsah horní zásuvky, druhé, třetí...nic. Po čtyřech se dostal k nočnímu stolku. I ten vysypal na starý zašedlý koberec. Zamilované písničky, které kdysi napsal, náramek z malých mušlíček, který dostal od své maminky, navlékl si ho na ruku a na chvíli zapomněl na to, co hledal. Cítil, jak se mu při vzpomínce na nejlepší přítelkyni do očí derou slzy. Dlouho si myslel, že je to zrádkyně, když ho navždycky opustila. Až později si uvědomil, že za to mohl ten, co ji srazil na silnici a o němž je doma i dnes, i když je to téměř pět let, zakázáno mluvit. Jak rád by ji objal, pohladil po tváři...tvář...vždyť už si ani nepamatuje, jak vlastně vypadala. Měla modré oči. A dlouhé řasy. Malý špičatý nosík a růžové úzké rty. Vlasy měla tmavé, přirozeně se jí vinily podél oválného obličeje. Ale jak to všechno poskládat tak, aby to vytvořilo tvář jeho maminky? Nevěděl. Jako když jím projede blesk, zahodil vzpomínky a opět začal hledat. Našel ještě plno útržků z novin a časopisů. Jinak...nic. Pomalu se začínal obávat nejhoršího. Avšak ještě neztrácel naději. Vešel do společenské místnosti, největší a nejhonosnější místnosti v tom velkém domě. Rád tam sedává, vždy když se učí, může se dívat z okna do rozlehlé zahrady. Tentokrát však jeho cesta nemířila k oknu, nýbrž začal procházet stůl od stolu, poličku od poličky a doufal, že to tam zapomněl. Ale marně. I tady pohořel. Nyní si byl jist. Jeho nejlepší „přítel“, kterému se svěřoval, kterého nosil všude s sebou a o němž věděl, že ho nikdy nezklame a nevyzradí jeho tajemství, je teď jistě v rukou jeho otce. Představil si, jak jej pomalu otvírá a na první stránce si přečte – Deník. Jednoduchý nápis, který v něm jistě vyvolá veliké nadšení, jelikož už dlouho tajně toužil nahlédnout dovnitř a přečíst si, co si jeho syn píše. Snad ze zvědavosti, snad proto, aby svému synovi lépe porozuměl, jelikož nikdy ho nedokázal pochopit natolik, aby si společně rozuměli.

Sevřel se mu žaludek, cítil tep krční tepny, srdce jako by chtělo vyskočit z těla. Nebo se zastavit? Nemohl se pořádně nadechnout. Jeho otec MÁ jeho DENÍK. Deník, deník, deník, znělo mu v uších. Věděl přesně, co to znamená. Změní mu to celý život. Od základu. Snažil se rozvzpomenout, co tam má za ta léta napsáno. Před očima se mu zjevovala slova, věty a úryvky, které tam za posledních pět let napsal.

„Nenávidím mámu, proč mě tu nechala samotného?“, „Táta je idiot. Není to ani půl roku, co máma umřela, a už si domů tahá nějakou ženskou. Nesnáším ho!“ „Nenávidím tenhle hnusnej svět, chci umřít!“ „Pořezal jsem se nůžkami, je mi krásně!“ „Chci mámu...“, „Milý Deníčku...“, „Zabiju toho chlapa, co mi vzal mámu!“ „Dnes ve škole nic nového...“, „Bojím se, že nejsem normální“, „Musím si to už konečně přiznat, ON se mi prostě líbí...“, „Chci pryč, chci pryč, chci pryč!!!“ „Dneska jsme hráli fotbal, dal jsem dva góly...“, „Táta jde dneska s tou svojí štětkou na večeři. Má hnusnej parfém.“ „Jsem teplej, panebože, já jsem buzík, to není možný...to není pravda, bože štítím se sám sebe...nenávidím se!!! Nenávidím!“ „Tak mi je šestnáct. Chci svoji maminku. Mami...“, „Byl jsem pryč, sorry že jsem se ti tak dlouho neozval...“, „Vyzkoušel jsem trávu. Bylo mi blaze jako nikdy...“, „Po

čtyřech letech jdu na koncert. S jedním klukem...“, „Je ze mě jinej člověk. Tímto dnem se smírju se svojí orientací.Já se snad zamiloval...ne, to je blbost, nejsem...ale jo, jsem teplej, cítí to on stejně? Koncert byl supééééér!!!“, „Začali jsme spolu chodit. Je to něco novýho. Nikdo, NIKDO se to nesmí dozvědět.“ „Dneska je to pět let, bolí to, mami, jsi moje nejlepší kamarádka...“

Stál nehybně, neuvědomoval si čas, jen vzpomínal...na maminku, drogy, svého přítele, tátu a jeho přítelkyně, kamarády...a najednou...zatmění. Viděl jen tmou.

Nespál celou noc. Věděl, že jestli si otec přečte třeba jen jedinou stránku, jediný odstavec, ba i jedinou větu, jejich vztah - pokud nějaký vlastně měli - zničí dočista...

Doufal, že konečně našel cestu, po které by mohl kráčet bez větších zakopnutí, ale jak zjistil, mýlil se. Teď upadl dost tvrdě a ošklivě...

KAPITOLA DRUHÁ

Myslel si, že je to jednoduché. Stačí se vkrást do synova pokoje, otevřít zásuvku a vzít si to, po čem tak dlouho toužil. Ne snad proto, že by mu nedůvěřoval, spíš nevěděl, co se s jeho synem děje, cítil, jak se mu stále vzdaluje, a bál se, že mu jednoho dne zmizí úplně a on už ho nikdy nedokáže získat zpět.

Když odešel do školy, otevřel prosklené dveře jeho pokoje. První, co ho napadlo, bylo, že musí společně vybrat nový koberec. Tenhle starý a zešedlý vypadal opravdu hrozně. Poté podle plánu otevřel zásuvku a spatřil odřený sešit v pevných deskách, které byly polepeny různými obrázky a citáty. Uchopil jej do ruky, avšak necítil se tak, jak předpokládal. Svíral se mu žaludek, snad se i bál...

Odnesl klíč k porozumění do své ložnice, pečlivě ho zabalil do igelitové tašky a schoval pod postel. Připadal si jako malý kluk, když si stejným způsobem schovával hračky před svým mladším bratrem, a o nějaký ten pátek později místo hraček dárky pro svou milovanou ženu. Jak moc mu chybí... Stále se svou bolest snažil překonávat. Jiné ženy, co nejvíce práce, alkohol, samota...Věděl, že mu to jeho syn vyčítá, oba se s tím museli vypořádat, ovšem každý jiným způsobem. Nebo snad ne?

Poté odešel s poněkud černým svědomím do práce. Ale večera se dočkat nemohl. Nemohl se dočkat, až se začte do tajných řádek...

Když přišel z práce, našel jen nepořádek. Rozházené papíry, knihy, věci v poličkách přišly o své místo. Hned věděl proč. Radši se synovi vyhnul. Stejně se spolu celé dny nebavili, tudíž to nebylo nápadné.

Sedl si do křesla ve své pracovně, zaklapl notebook, práce měl dnes už po krk. Pustil svou oblíbenou hudbu, uvařil si černý čaj. Vytáhl deník a pohodlně se usadil k světlu lampičky.

Vzpomněl si na svůj deník. Psal si do něj všechno? Má ho ještě vůbec? Jednou mu ho vzal bratr a v jídelně začal nahlas předčítat odstavec po odstavci, slovíčko po slovíčku. Dodnes si vybavuje pocit, který měl. Byla neděle. Na návštěvu se sjelo celé příbuzenstvo. A všichni se do detailu dozvěděl vše z jeho života. Tenkrát si přál propadnout se hluboko pod zem, nikdo nevěřil svým uším, najednou před nimi stál cizí kluk, kterého neznali. Pokud si nyní přečte deník, co svírá v ruce, stane se z něj to samé, co z jeho bratra i rodiny?

Ne, je to přeci úplně něco jiného. Je to jediná cesta, jak se se svým milovaným synem sblížit. Avšak - bude mu poté moci pohlédnout do očí? Jistě že ano. Jako jeho otec má snad právo vědět, co se odehrává v hlavě jeho synka...

Otevřel sešit na první straně a objevil jednoduchý nadpis - DENÍK. Představoval si jej jinak. Snad větší a barevnější, každé písmenko jiným odstínem, poctivě několikrát obtažené...Chvíli váhal...

Ještě jednou pohlédl na nadpis, přední stranu a Deník zavřel. Když si byl jist, že syn spí, po špičkách se dopířil k jeho psacímu stolu a Deník na něj položil. Pohlédl na svého syna, dýchal pravidelně, vypadal tak spokojeně, vzpomněl si, jak ho choval v náručí, když si ho pyšně přivezl z porodnice. Nikdy nebyl šťastnější. Probral se ze vzpomínek, naposled se ohlédl, snad váhal, jestli dělá dobře, a jak tiše přišel, tak zas odešel...

KAPITOLA TŘETÍ

Večer dlouho nemohl spát. Báł se, jak bude otec reagovat. Přehrával si v hlavě různé scénky, jak by to asi mohlo vypadat. Nakonec však přeci jen usnul. Často se mu zdávaly sny, tuto noc měl ovšem od všech nočních příběhů klid. Jako by měl hlavu dočista prázdnou...

Ráno se probudil, pálıly ho oči, měl oteklý obličej a nepříjemný pocit. Oblékl se, učesal, vyčistil si zuby. Když přišel ke svému stolu, kde měl položený referát na zeměpis, objevil Deník. Instinktivně ho otevřel na první straně a našel tam vložený malý zmuchlaný papírek se vzkazem: „Nedokážu číst tvůj život. Mám Tě moc rád, táta..."